

Z paměti amerického
detektiva

Otrávený šíp

Léona Cliftona

Otrávený šíp

Z paměti amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

PDFknihy.sk

Otrávený šíp by Léona Cliftona is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	5
III.	13
IV.	23
V.	31

J.

Přímo naproti budově policejního ředitelství chicagského ubytoval se jakýsi Joe Spencer, jenž najal si v prvním patře malý pokojík; v přízemí pak otevře! obchod zvláštnostmi.

Joe Spencer mnoho cestoval po Africe, Asii i Austrálii, a všechny ty věci, nashromážděné na cestách, přivezl do Ameriky, doufaje, že výstřední boháči této země dobře mu zaplatí výrobky divochů, jichž pak užijí k výzdobě svých příbytků.

Zpočátku dělal dosti dobré obchody, neboť zejména zlaté šperky nacházely dosti kupců.

Později však Joe Spencer „vyšel z mody“. Však přes to přece dařilo se mu dobře. Každý byl přesvědčen, že Spencer nahromadil si již dříve jmění, z něhož nyní utrácí.

Tu vzrušena byla veřejnost chicagská zprávou o náhlém skonu milionáře Fogga. Fogg byl muž v nejkrásnějším věku,

železného zdraví; jeho spořádaný život stal se v Chicagu téměř příslovečným.

Překvapila ledy všechny, kdož jej znali, zpráva ti jeho náhle smrti. Fogg večerel doma, v nejkrásnější náladě, bavě se se svým zetěm, jenž obýval jeho dům.

Pojednou vyskočil, hojný pot zrosil mu obličej Fogg se zapotácel a sklesl k zemi.

Přivolaný lékař nemohl než konstatovati smrt, nenadálým záchvatem mrtvice.

Zeť jeho, Francis Rudyard, jenž svou choť, jedinou dceru Foggovu, pochoval již před rokem, stal se dědicem veškerého majetku svého tchána, poněvadž milionář neměl jiných příbuzných.

Později však začaly se ozývati hlasy pochybnosti o tom, že Fogg zemřel smrtí přirozenou. Kdo první vyslovil toto podezření, nedalo se zjistiti.

A když hlasy neumlkaly, požádal Rudyard za exhumaci mrtvoly, za účelem soudní obdukcce.

Jeho žádosti bylo vyhověno, mrtvola pitvána a neshledáno na ní nijakých stop násilné smrti.

Tím byla učiněna přítrž utrhačným řečem; aspoň již nikdo neodvážil se projeviti svou pochybnost o přirozené smrti Foggově.

A z čista jasna rozlétna se Chicagem zvěst, že Francis Rudyard byl zatčen a s ním také Joe Spencer.

Léon Clifton z jistých okolností domníval se, že by náhlá smrt milionáře Fogga mohla býti přec jen zaviněna druhou osobou. Pozoroval tedy bedlivě Rudyarda, a brzy seznal, že Joe Spencer chová se k němu příliš kollegiálně. Posléze podařilo se mu potají vyslechnouti jejich hovor. Spencer žádal na Rudyardovi deset tisíc dolarů – tonem téměř velitelským. A dědic Foggových milionů velice ochotně mu je přislíbil.

To zvýšilo podezření Cliftonovo. V přestrojení začal docházeti do krámu Spencerova, a vždy mnoho zakoupil z jeho zásob. Později, představil se mu jako mr, John Linke, a stěžoval si, že jeho tchý-ně má tak ohyzdného psa, kterého by se rád zbavil – však takovým způsobem, aby ani pitvou zvířete ni-kdo nepoznal, že bylo násilně odstraněno. A tu mu Spencer pověděl, že má doma skrovnou zásobu bylinné šťávy, kterou si přivezl z Indie; tekutina ta usmrcuje rychle a nezanechává po sobě nejmenší stopy.

„Něčeho takového právě potřebuji!“ zvolal radostně Clifton, a vyplativ mu požadovaný obnos, vyšel z krámu.

Clifton byl nyní téměř už jist, že Spencer má účast na náhlé smrti milionáře Fogga, prodav jeho zeti jed, nezanechávající stop. Aby nabyl úplné jistoty, dal jej

prozkoumati známému lékaři, jenž učinil s ním pokus na několika králicích. Zvířata okamžitě byla mrtva – po jedu v jejich těle ani stopy!

Teď přikročil Clifton k rozhodnému činu: oznámiv vše policejnímu řiditeli, dal Rudyarda i Spencera zatknouti.

Při prohlídce závodu Spencerova nalezeny všeliké tekutiny, masti a prášky, jež byly jako podezřelé zabaveny. Byt obou spojenců, jakož i krám Spencerův, úředně zavřeny.

A zatím, co veškeré obyvatelstvo s dychti-vostí očekávalo průběh sensačního líčení, stalo se něco neočekávaného: Spencer totiž uprchl z vězení – patrně přispěním jiné osoby. Kdo však mu dopomohl k útěku, nedalo se vyšetřiti. Osoby, jimž svěřen dozor nad vězni, dokázaly svou nevinu.

Po uprchlíku ihned zahájeno pátrání; však Spencer zmizel, jakoby byl uletěl do oblak...

II.

Krátce, po té navštívil Léon Clifton policejního ředitele. Když pak opustil budovu, bylo na ulici již rozsvíceno.

Clifton stanul na chodníku, aby si zapálil cigaretu. Však k nemalé mrzutosti shledal, že zápalek nemá u sebe. Již chtěl se vrátiti do policejní budovy, aby požádal některého ze strážníků o oheň.

V tom přistoupil k němu elegantně oděný muž, jenž zpozoroval jeho rozpaky. Podáváje mu svůj doutník, řekl s úsměvem: „Zde, mr. Cliftone!“

Náhle zasvištělo něco vzduchem, ochotný muž odskočil nazad a chytil se za tvář.

„Co to?“ vykřikl Clifton. „Co se vám stalo?“

„Nevím – zdá se mi však, že se mi něco zarylo do tváře –“

Ve chvíli sběhl se okolo nich značný zástup, v němž byli hojně zastoupeni policisté.

Clifton ohledal tvář muže, a k největšímu úžasu shledal, že jest v ní zabodnut šíp, ne delší než ukazováček.

Zraněný muž chytil šíp a snadno jej vytáhl ze tváře, neboť nevniknul příliš hluboko.

Dva strážníci hned se rozběhli, nezastihnou-li někde toho lukostřelce.

Šípem zraněný muž, jenž se představil Cliftonovi jako stavitel Shire, pozdravil detektiva a pokračoval ve své procházce, nedbaje již svého poranění, jež vypudilo z jeho tváře jen několik krupějí krve a po němž necítil nijakých bolestí.

Clifton pospíšil domů, brzy zcela zapomenuv na tuto pouliční příhodu.

jaký byl jeho úžas, když po několika dnech dočetl se v novinách, že stavitel Shire zemřel v nemocnici! – Dle úsudku lékařů znečistil si obchodník ránu, do které vnikly bacilly tetanu. Přes všechnu péči nemocný podlehl smrti.

Do téhož oddělení dopraven desítiletý James Garnett, u něhož také jevíly se příznaky tetanu.

Tázán jsa, zda-li se v poslední době neporanil, doznal hoch, že v ulici, kde je policejní ředitelství, našel ráno malý šíp, jež ukryl v kapse a donesl jej domů. Hrál si s ním tak dlouho, až se píchnul do ruky. Lékaři soudí, že nemoc mohla býti vyvolána právě tímto zraněním; šíp asi přišel do

styku se zahradní nebo polní hlínou, jež zhusta obsahuje zárodky této zhoubné nemoci. Poněvadž jest oprávněnou obava, že by nebezpečný šíp mohl vyvolati ještě další případy choroby, byla dožádána policie aby si onen šíp vyžádala.

Po přečtení této zprávy zavrtěl Clifton hlavou. Zdálo se mu nyní jistým, že také staviteli Shirovi vnikly bacilly do těla přímo poraněním tímto šípem.

Poněvadž jej to velice zajímalo, došel si k poli-cejnímu řiditeli, jenž oznámil mu, že šíp byl již vče-ra vyzvednut a dodán do bakteriologického ústavu.

Před chvíli obdržel odtud zprávu, že mezi drobnými zoubci, jimiž je hrot šípu opatřen, nalezena hlína, či spíše bahno – a v tom že objeveny bacilly tetanu.

Clifton se zamyslíl.

„Toť opravdu zajímavé!“ prohodil posléze. „Mohl bych onen šíp viděti?“

„Je dosud v ústavu. Přejete-li si, dám vám doporučení, aby vám šíp ukázali.“

Netrvalo dlouho, ohlásil se Clifton u přednosta bakteriologického ústavu, jenž jej vlídně přijal, a ochotně přinesl šíp.

Se zájmem prohlížel si Clifton šíp, jenž vy-hlížel jako titěrná hračka dětská.

„Je to šíp afrických divochů,“ prohodil posléze. „Pamatuji si z jistého cestopisu, že afričtí divoši ponořují takové šípy do bahna a tím je otravují.“

„Ovšem,“ přisvědčil lékař. „Takové bahno bylo již často prozkoumáno a shledány v něm bacilly tetanové. Šíp však byl – jestli i pocházel přímo z Afriky – „nakažen“ teprv zde. Nelze přece souditi, že by byly zárodky bývaly přineseny se šípem z Afriky! Cesta odtud do Ameriky trvá dosti dlouho, za tu dobu bylo by bahno již zaschlo, a bacilly byly by odumřely.“

Clifton přisvědčil, načež, poděkovav lékaři, opustil ústav.

Odtud zašel do nemocnice, kdež vyhledal asistenta, jenž ošetřoval v isolačním oddělení zesnulého Shira.

Z jeho odpovědí zvěděl, že rána, kterou Shire utrpěl šípem, nebyla dosud zahojena, když se dostal do nemocnice. Z jejího směru dá se souditi, že šíp byl vystřelen se značně povýšeného místa, a nikoli přímo s chodníku.

Z nemocnice odebral se Clifton před policejní řiditelství a zahleděl se ku protějšímu domu.

Tam byl zavřený krám, opatřený úřední pečeti; nad ním zavěšena firma „Joe Spencer“. A přímo nad krámem bylo okno bytu Spencerova.

„Hm, hm – to je záhadné!“ zamumlal. „Šíp byl vystřelen s výšky – mohl býti tedy vyslán právě z onoho okna!“

Po té vešel do policejní budovy, a za nedlouho stanul před mr. Walkingem.

„Račte prominouti, pane řiditeli, prosím o dovození, abych směl se podívat do bytu a do krámu Spencerova.“

„Jakže,“ podivil se řiditel. „Snad nemyslíte, že uprchlík odvážil se do svého bytu? Kterak by se tam byl dostal, když přece na dveřích jest pečeť! Byl by ji musil porušiti – a to by byl přece zpozoroval Rogger, jenž v onom domě bydlí!“

„Přes to však přece se tam podívám!“ trval Clifton na svém.

Řiditel nyní telefonoval k soudu. Netrvalo dlouho, dostavil se úředník, jenž měl zase obnoviti pečeť, jež bylo nutno sejmouti, aby Clifton mohl do bytu a do krámu.

Vstoupili do domu. Prošli krátkou chodbou a dostali se k zadním dveřím krámu. V temné chodbě nebylo pečeti viděti.

Clifton rozžehl svou svítilničku a za chvíli zvolal:

„Pohleďte, master!“

Úředník s úžasem zahleděl se na pásku, jež byla dvěma pečetěmi přidržována ke dveřím. Pečeť byly neporušeny; za to však bylo viděti na pásce – proužek anglické náplasti.

„Páska byla přeríznuta. Tím bylo umožněno otevřiti dvěře bez poškození pečeti,“ prohlásil Clifton. „Vetřelec potom zakryl stopy náplasti.“

Clifton odemknul a vstoupil do krámu, kdež ihned začal prohlížeti věci, zde uložené. Největší pozornost věnoval šípům. Brzy našel několik malých šípů, jež zcela podobaly se onomu, jenž zavinil smrt stavitele Shira.

Clifton ohledal je s největší opatrností: však nenalezl na nich nejmenší stopy hlíny.

Pátraje dále, objevil hermeticky uzavřenou kovovou nádobu. Byl na ní nalepen štítek s nápisem „Země z hrobu pohlavára Tse-ut-waje“.

Clifton odšrouboval příklop. V nádobě bylo vlhké dosud bahno.

Clifton uzavřel zase nádobu, načež ji vzal s sebou, spolu s několika malými šípy.

Potom vystoupil s úředníkem do prvního patra.

Páska na dveřích bytu Spencerova byla tímž způsobem porušena a zase slepena.

Vkročili do malého pokojíku.

Clifton ihned přistoupil k oknu a zahleděl se ku protější policejní budově, načež zakýval hlavou.

V tom upoutalo jeho pozornost několik delších plavých vlasů, jež vězely mezi okenními rámy.

Pootevřel okno, vyňal vlasy a hned prozkoumal je silně zvětšujícím sklem.

Vloživ vlasy do tobolky, obrátil se k úředníku.

„Jsem hotov, master.“

Vyšli ven. Úředník opatřil dvěře novou páskou, což byl učinil již dříve také u dolejší místnosti.

Porušené pásky Clifton uschoval.

Před vraty rozloučil se s úředníkem. Nezaměřil však do policejní budovy, nýbrž k ústavu bakteriologickému ...

Příštího dne nalézáme jej v pracovně mr. Walkinga.

„Hněvám se trochu na vás, mr. Cliftone,“ ozval se ředitel, „že jste mi již včera nepřišel oznámiti výsledek své prohlídky.“

„Promiňte, pane řediteli! Chtěl jsem dříve nabýti úplné jistoty, čehož jsem také dosáhl.“

„Nuže?“

„Zjistil jsem, že Spencer byl po svém útěku z vězení ve svém bytě i v krámě. Račte se podívat, jakým způsobem dostal se dovnitř a kterak chtěl zakrýti stopy svého vniknutí.“

„A jste přesvědčen, že to byl skutečně Spencer?“

„Ano, on to byl! Odvážil se tam v přestrojení. Nalezl jsem na okně vlasy, jež pocházejí z vlásenky.“

„Co však by tam byl hledal?“

„Možná, že jej tam zavedla jen touha po pomstě. Spencer nemohl mi odpustiti, že jsem překazil jeho zločinné řádění v Chicagu, a že mým přičiněním byl o všechno připraven.“

Proto vyčkal, až se Objevím u policejního ředitelství a podniknul proti mně vražedný útok.“

„Vy jste byl ohrožen?“ užasl ředitel. „A zamlčel jste to?“

„Poněvadž jsem teprve dnes nabyl úplné jistoty. Onen šíp, jenž zasáhl stavitele Shira, byl patrně určen mně.“

Nyní zmínil se Clifton o nálezu bahna v krámě. Dal je prozkoumati a zvěděl, že bahno jest nesmírně bohaté na smrtící zárodky.

Úžas ředitelův vzrůstal.

„Hm, hm, je to vše velice podivné!“ vrtěl hlavou. „My hledáme uprchlíka po celém – Chicagu – a on. zatím vyhledá si úkryt přímo proti nám. Nařídím, aby nyní byly místnosti Spencerovy dnem i nocí střeženy.“

„Dle mého úsudku Spencera v Chicagu již nenajdeme,“ prohodil Clifton s úsměvem.

Clifton se nemýlil.

Uplynul týden – pečeti na dveřích zůstaly neporušeny, detektivové, kteří střežili dům, nezahlédli po celou tu dobu osobu, jež by se jim byla zdála nějak podezřelou.

Ani Rogger, jenž bydlel v témž domě, nemoh! nikoho přistihnout]...

III.

„Bude mi třeba odvážného a chytrého pomocníka, pane řediteli!“

Tak zakončil Léon Clifton své sdělení mr. Walkingovi.

„Vyberte si, koho chcete, mr. Cliftone!“ vybídl jej ředitel. „Jako nejvhodnějšího mohl bych vám doporučiti Roggera.“

„Ovšem, tento agent má všechny vlastnosti výborného detektiva. Však nevím, zdali by jej potěšilo, pracovati se mnou!“

„A proč, mr. Cliftone?“

„Poněvadž, jak jsem poznal, Rogger jest muž velice ctižádostivý. Některé jeho samostatné úspěchy ješitnost jeho jen zvýšily. Doslechl jsem, že prý by byl nejraději, kdyby mohl pracovati vždycky zcela samostatně – jako já, a potom prý by ukázal, že jediný Clifton nemá na slávu patent!“

„Pošetilec!“ usmál se ředitel. „Vždyť nemá jínění a je tedy

odkázán na službu u policie. Jeho horlivost a snaživost však mne těší. Mám rád, když naši lidé hledí se vyšinouti nad prostřednost. Vezměte jej s sebou, mr. Cliftone. Doufám, že bude tomu ještě rád; vždyť vaším vedením jen se zdokonalí!“

Telefonoval do místnosti, kde se scházivali detektivové. Došla odpověď, že Rogger je přítomen.

Zanedlouho vkročil do pracovny ředitelovy štíhlý muž, jehož obličej byl velice výrazný. Černé jeho oči svítily jako dva žhavé uhlíky.

Pozdravil ředitele, uklonil se Cliftonovi a čekal, až jej mr. Walking osloví.

„Roggere,“ ozval se ředitel, „pro dnešní večer a dnešní noc jste přidělen ke službám mr. Cliftona.

„Rozumím, pane řediteli.“

„Doufám, že se vyznamenate, a že si odnesete spolu s mr. Cliftonem vavřík!“ pokračoval mr. Walking s jemným úsměvem. „Mr. Clifton vás obeznámí s nejnnutnějším, čeho jest vám zapotřebí věděti.“

Rogger lehce se uklonil, a pozorně zahleděl se na Cliftona.

Ten sdělil s ním, že vypátral shromáždění nebezpečné roty lupičů, jež poslední dobou tak směle řádí v Chicagu.

Je však třeba nabýti úplné jistoty, zároveň ale také veliké opatrnosti, aby zlosynové ničeho nezahlédli. –

Proto odeberete se dnes k jedenácté noční sám do ulice 63. a skryjete se v kůlně, jež se nezamyká a jež sousedí s krčmou „starého Tima“. Já tam přijdu za vámi – poznáte mne podle rozedraného obleku a podle obvazu na levé ruce. Musím vniknouti do krčmy sám, aby můj plán nebyl snad zmařen. Ač uznávám vaši zdatnost, milý Roggere, přec jen se bojím, že bych se nějak prozradil. Proto nevstoupíte do krčmy dříve, dokud vás nepřivolám výstřelem; což však stane se jen tehdy, kdybych byl ohrožen.“

„A nezaslechnu-li výstřelu?“

„Potom vstoupíte asi za půl hodiny do krčmy – musíte býti oblečen jako hodně spustlý muž – a chytře volenými slovy zmíníte se, že jste právě zahlédl v okolí krčmy několik mužů, kteří se vám zdají býti detektivy. Učinil bych tak sám; chci však dříve důkladně vštípili si v paměť obličej všech přítomných. Kdybych vyšel ven a potom se vrátil s tím sdělením, jistě stal bych se podezřelým. Všechno záleží na tom, jak vy to provedete. Doufám totiž, že poděšení zlosynové uchýlí se do úkrytu – a potom budou v pasti. A tím také nabudu úplné jistoty, že jsou to skuteční zlosynové; neboť člověk, mající dobré svědomí, nemusí se před policií skrývati. – jste ochoten býti mým spolupracovníkem?“

„Pan řiditel mi to nařídil,“ odvětil Rogger.

„Tedy dobře. V jedenáct hodin, doufám, že budete na místě.“

Řiditel pokynul rukou. Rogger se vzdálil. –

Tmavá noc. Hlavní ulice Chicaga, v nichž dosud září světlo, jsou téměř prázdný. Tím pustější jeví se ulice na obvodu města.

63. avenue je téměř úplně pohroužena v tmě. V takových končinách, kde obývá hlavně chudina, šetří správa města i světlem. Jen uprostřed ulice míhalo se červenozelené světlo, „volavá“ svítlna krčmy „starého Tima“.

Krátce po jedenácté hodině zabočila do této ulice postava. Když dostala se blízko krčmy, pětkrát kýchl. A hned ze tmy zaznělo jako odpověď utajené mňoukání.

Postava přikročila ke dveřím krčmy a chvíli naslouchala.

Zevnitř bylo slyšeti hlasitý hovor, smích, zpěv a proklínání,

Dvěře se otevřely; do krčmy vstoupil muž, hrozně schátralý, jehož levá ruka byla opatřena až k lokti špinavým obvazem a byla zavěšena na křiklavě pestrém šátku.

Otrhanec sešel po několika stupních do nízké, dýmem

a lihovinami páchnoucí místnosti, jež byla ozářena dvěma petrolejovými lampami.

Za stoly, na hrubých židlích a lavicích sedělo několik mužů, jejichž zevnějšek prozrazoval zpustlost. Před každým byla sklenice nebo láhev.

V koutě stojící stůl byl obklopen pěti muži, kteří kouřili vesměs z krátkých dýmek a právě sestrkovali hlavy k sobě.

K novému hosti přistoupil zavalitý krčmář, jenž měl hlavu úplně holou, obličej pak zarostlý dlouhým, bílým vousem.

„Starý Tim“ měl za sebou pestrou minulost. Jako hoch provázival svého otce, jenž byl pravý trapper, na jeho nebezpečné lovy bůvolů, vlků a medvědů. Když dospěl, dostal se i s otcem do zajetí rudochů, kteří tehdy vykopali tomahawk a kde jen mohli, přepadali své bílé „bratry“. Starý trapper dokonal na kůlu mučennickém; syn jeho měl býti také umučen. Však dcera náčelníkova zamilovala se do něho. Tim stal se jejím manželem a přijal kroj i mravy Komanchů. V boji s nepřátelským kmenem byl těžce poraněn šípem a skalpován. Později našel jej bílý lovec, jenž poznal v něm bělocha; ujal se jej, ošetřil a Tim se uzdravil. Stal se soudruhem lovcovým. Po jeho smrti dostal se do společnosti zlodějů dobytka a vynikal neobyčejnou smělostí. Farmáři zapřísáhli se, že Tima musí učiniti

neškodným. Také jej polapili a pověsili na stromě. On však po jejich odchodu byl osvobozen jedním ze svých druhů, který vše z úkrytu pozoroval. Později našel Tim kdesi v houštině váček s několika tisíci dollarů. Kterak se tam dostaly, nikdy nevěděl; tím spíše, že po tom ani nepátral. Nabaživ se již nebezpečného života, stal se krčmářem v různých městech. Posléze usadil se v Chicagu, kdež se mu dobře dařilo. Jeho krčma byla hojně navštěvována milovníky alkoholu, neboť tak ostrou brandy nikdo v celém Chicagu nenaléval. –

„Co chcete?“ oslovil Tim otrhanec nepřilíš vlídně.

„To je k smíchu!“ zachehtal se přichozí. „Co jiného, než vaši brandy! Plnou láhev, otče Time!“ porušil si.

„Dříve však zaplatíte!“ žádal krčmář.

Otrhanec hrábl do kapsy, kde zazvonilo stříbro, vytáhl plnou hrst dollarů a jeden hodil na stůl.

„Tak vidíte, že jsem poctivý člověk, jenž nechce se zadarmo napít a potom upláchnout!“

A hned zaměřil k jednomu stolu, jenž byl nejbliže oněch pěti mužů s dýmkami.

Podívali se na něho nevlídně. On však se jen ušklíbl.

„Myslím, že krčma starého Tima je pro každého, a kdo si může zaplatit, ten že si také může sednout, kam chce!

Ostatně, jestli pánové mají nějaké tajnosti, mně na nich nezáleží!“

Usedl, nedbaje již o ně. A když mu krčmář přinesl láhev, učinil notný doušek.

„Mejengo motongon moongon – mešpengo mohoungon!“ tiše promluvil jeden z mužů.

„Mazango mihingo mejengo memengo mohongo!“ odpověděl jiný a divoce zakoulel očima.

Za chvíli vzdálil se jeden z mužů, za ním druhý – až všech pět vyšlo na dvůr.

Otrhanec vjel oběma rukama do kapes a jeho zraky utkvěly na dveřích.

Když mužové od sousedního stolu dlouho se nevraceli, vzal otrhanec svou láhev a přenesl ji na stůl blíže dveří.

„Jsou to nezdvořáci!“ zahovořil hlasitě. „Kdybych nebyl dnes v tak dobré náladě, naučil bych je způsobům. Mne se štítit – nechtít blízko mne sedět! Jen ať mne nedráždí – třebaš jich bylo pět, já bych se jich neleknul!“

Po některé době otevřely se dvěře z ulice a jimi vešli dva z oněch pěti, držíce v pravici zabíják. Současně vešli sem zadními dveřmi ze dvora ostatní tři, podobně ozbrojeni.

Jeden, jenž vyznačoval se nápadně černou pletí, ač měl tvary bílého plemene, zvolal hlasitě: „Pánové, vniknul mezi nás špehoun!“

Všichni přítomní vyskočili a v jejich rukou zaleskly se nože.

„Kde je? Zajisté onen u dveří!“

„Ano, on je to – Clifton!“ vykřikl, černý.

„Poznali jste mne – nebudu se tedy zapírat!“ zvolal Clifton a napřáhl obě ruce, v nichž třímal revolvery. „Poněvadž jste odkryli mé karty, odkryji také já vaše! Víím, kdo jste,“ obrátil se k oběma mužům u dveří, „a vy také!“ ukázal na tři v pozadí. „Jste členové roty lupičů. Poznal jsem vás podle vaší hantýrky, které rozumím. Pravili jste: je to on – špehoun! Zabijeme ho! – Však nezabijete! Ruce do výše, sice budu střílet! – A vy,“ obrátil se k ostatním, „nechcete-li býti také zatčeni, vzdalte se!“ –

Vyzvaní skutečně uposlechli. Co jest jim do záležitosti těch pěti, s nimiž přece nejsou v žádném spojení! Svoboda – byť i o hladu – jest přec jen lepší, než žalární strava.

„Jděte si!“ vykřikl černý. „Však my si to s tímhle sami vypořádáme!“

Sotva hosté zmizeli, vypálil Clifton ránu do vzduchu. To bylo znamení, po kterém měl Rogger přispěchat. Za jeho přispění snadno zdolá těch pět.

Však dvěře se neotvíraly.

Lupiči stáli nerozhodně. Nechtělo se jim státi se terčem Cliftonových revolverů.

„Ruce do výše!“ opětoval Clifton svůj rozkaz, míře na obě strany.

Však v tom pokročil ku předu krčmář, jenž něco kutil pod nálevním stolkem.

Vzduchem zasvištělo lasso, smyčka jeho zdrhla se Cliftonovi okolo krku – detektiv klesl k zemi. Padaje, vypálil ještě jednu ránu; potom pozbyl vědomí. –

„Výborně, otče Time!“ zajásali lupiči. „A teď honem pryč s ním, než na nás budou posláni policisté!“

Černý napřáhl na Cliftona pádný zabiják.

Však krčmář zachytil mu ruku.

„Hlupáku! K čemu prolévati krev? Zbavíme se jej lepším způsobem: hodíme jej do stoky. Je tam tolik bahna, že se v něm hned zadusí. A potom mne svážete na rukou i nohou a utečete. Až sem přijdou, budu lháti, že jsem chtěl Cliftonovi přispěti, vy však že jste mne učinili bezmocným. Rozumí se, že vás neznám – kdož také může znáti každého ze svých hostí! Vyvedli jste to všechno příliš hloupě, měli jste počkat; vy však jste nedbali mé rady – teď z toho máte! Musíte buď nadobro z Chicaga, nebo se musíte důkladně změnit! A ten váš krásný plán je nadobro zmařen! Škoda! – Teď honem ven!“

Vyběhli do dvora, nesouce bezvládného Cliftona.

Krčmář otevřel mříž stoky, z níž vycházel hnusný zápach

– plesnutí, spojené se žblunknutím – Clifton zmizel – mříž zase zapadla.

„A teď do místnosti! Honem mne spoutejte!“

IV.

Oni hosté starého Tima, kteří k vyzvání Cliftona opustili krčmu, nebyli, jako lidé toho druhu, přáteli policie a detektivů. Ani jednoho z nich nenapadlo, aby o tom, co se právě sběhlo v krčmě, podal policii zprávu. Bude-li Clifton zavražděn, na tom jim pramálo záleželo.

Rány, jež vypálil Clifton z revolveru, byly sice slyšeny v [sousedních budovách; však nikdo toho nedbal. Jestli se někdo zastřelil, nebo byl-li někdo zavražděn – ať se o to stará policie.

A v té době, kdy rány houkly, byly policejní hlídky tak vzdáleny, že jich nemohly zaslechnouti.

Uplynula noc.

Teprv za úsvitu šel tudy ojedinělý strážník, jenž z kůlny vedle krčmy zaslechl podivné zvuky.

Vniknul tam a našel na zemi ležícího muže, jenž byl oděn

rozedraným šatem; ruce i nohy měl spoutány provazy, v ústech kus stočeného hadru.

Policista jej zbavil roubíku i provazů a hned se jej ptal, kdo jest a kdo s ním takto naložil.

S úžasem vyslechl, kterak muž vydává se za detektiva Roggera. Nechtěl tomu ani uvěřiti. Teprv když člověk ten ukázal mu svou legitimaci, přestal pochybovati.

„Musím honem k panu řiditeli,“ touto odpovědí vyhnul se Rogger všem dalším otázkám policisty.

Provázen jím, kvapil k řiditelství.

Brzy stanul před mr. Walkingem. Bystrý zrak řiditelův ihned poznal, že Rogger je neobyčejně rozčilen. –

„Stalo se něco?“ zeptal se chvatně.

„Prosím, pane řiditeli, byl zde již mr. Clifton?“

„Nikoli. Což se vám ztratil?“

„Bojím se, pane řiditeli, že jej stihlo neštěstí!“

„Vyprávějte – ale rychle!“ naléhal řiditel, kterého také zmocnilo se rozčilení.

„Čekal jsem včera v určenou dobu v kůlně vedle krčmy. Viděl jsem mr. Cliftona, jak vešel do krčmy. Pojednou byl jsem ze zadu stržen k zemi – a než jsem mohl pomyslit na odpor, měl jsem roubík v ústech a byl jsem spoután. Kdo to učinil, nevím. Viděl jsem ve tmě jen neurčité obrysy několika mužů. Ti potom odešli. Za chvíli slyšel jsem z

krčmy výstřel – později druhý. Mr. Clifton dovolával se mého přispění; já však jsem se nemohl hnouti. Až ráno nalezl mne strážník. Obávám se, že mr. Clifton podlehl oněm zlosynům v krčmě.“

Řiditel vrtěl hlavou.

„Něco podivnějšího nedovedu si ani představit. Toť zrovna, jakoby byli lupiči zvěděli o našem plánu! Vy však přece jste se o něm nikomu nezmínil?“

„Ani slovem, pane řiditeli. Snad mr. Clifton svěřil se s tím někomu ze svých lidí – ten to pak někde prořekl –“

„Tomu nevěřím. Clifton o svých záležitostech detektivních zachovával vždy nejpřísnější tajemství. Možná však, že jest již doma. Hned se přesvědčím.“

Telefonoval do bytu Cliftonova.

Mrs. Cliftonová odpověděla, že její choť před jedenáctou v noci opustil dům a že se dosud nevrátil. K dalším otázkám odpověděno mu, že v domě nikdo neví, kam se Clifton odebral.

„Provodíte mne do krčmy!“ řekl mr. Walking Roggerovi.

Zanedlouho ujížděli s náležitým průvodem k 63. avenue.

Vstoupili do krčmy, když byli dříve vypáčili zamčené dvéře.

V místnosti ležel spoutaný Tim, maje ústa zacpaná. Když jej osvobodili, pověděl jim, že sem přišel Clifton v

přestrojení, někteří hosté že jej poznali a hned na něho útočili. On se jej zastal, byl však učiněn neškodným. Potom byl Clifton vyvečen ven a krčma zamčena. Podal popis útočníků – ten však byl úplně nesprávný.

Potom vykonána prohlídka celého domu i dvorku. Otevřena stoka, jeden strážník se světlem slezl dolů po žebříku a dlouhou tyčí lovil v páchnoucím bahně – však bez úspěchu.

Později prohlédnuta kůlna, okolní domy, a všude podrobeni obyvatelé výslechu. Udali jen, že před půlnocí slyšeli dva výstřely; nic jiného nevěděli.

Mr. Walking vrátil se do budovy policejní a opětným telefonickým dotazem zvěděl, že mr. Clifton není ještě doma.

Potom rozeslal všechny detektivy po Chicagu, aby pátrali po zmizelém, jakož i po zlosynech. Zároveň měla býti krčma Timova nenápadně střežena.

Před polednem byla mu hlášena návštěva duchovního, jenž prý by rád oznámil řiditeli něco důležitého.

Byl uveden do pracovny

Řiditel zahleděl se na černě oděného muže, důstojného vzezření.

„Nuže, ctihodný pane, čeho si přejete?“ otázal se zdvořile.

Duchovní jemně se usmál a řekl tiše: „Nic jiného, než pověděti vám, že jsem – Clifton!“

„Možna-li?“ vykřikl mr. Walking.

„Zde důkazy!“ odvětil duchovní a zašeptal několik slov.

Nyní byl mr. Walking přesvědčen, že mluví skutečně s Cliftonem; neboť to, co právě slyšel, bylo známo jen jemu a Cliftonovi.

Stiskl mu upřímně obě ruce.

Hledáme vás již od rána. Obával jsem se, že vás snad již nikdy zde neuvidím.“

„Mnoho nescházelo, pane řiditeli.“

A nyní mu vyprávěl, co jej v noci stihlo.

„Zadrhli mi krk lassem, a když jsem se probral z mrákot, pocítil jsem, že zapadám do studeného, páchnoucího bahna. Hmátnul jsem rukama a za-držel jsem se pevného předmětu. Na krku cítil jsem provaz, jenž však hrdlo už příliš nespíral. Drže se jen jednou rukou, druhou uvolnil jsem smyčku na hrdle – a v tom jsem zapadl hlouběji do bahna, neboť jsem se musil pustni. Potom jsem ucítil pevnou půdu pod nohama. Bahno sáhlo mi téměř až ke bradě. Brodil jsem se jím chvíli v čiré tmě, a konečně jsem poznal, že bahno není již tak hluboké. Po některé době ucítil jsem, že mi sahá už jen ke kolenům. Vyňal jsem svítilnu a v jejím svitu jsem poznal, že jsem ve stoce. Maje uvolněný provaz

na krku, šel jsem dále stokou, až přišel jsem k místu, kde stoka ústila do jiné, značně prostornější. Vstoupil jsem do ní a šel jsem proti mírnému spádu stoky. Konečně uzřel jsem nad sebou mřížovou uzávěrku. Byla však příliš vysoko. Vzal jsem tedy lasso, jež bylo značně dlouhé, na jeden konec uvázal jsem nůž, a potom jsem jím házel vzhůru. Konečně nůž proletěl jedním čtverečkem mřížky, a posléze podařilo se mi, že lasso, přepínající mříž, mohl jsem zachytit na obou koncích, jež jsem pak svázal, načež jsem po něm vylezl vzhůru. Podařilo se mi mříž vyrazit, aniž by mne byl někdo zpozoroval. Pak jsem vylezl ven a pospíšil jsem do svého druhého bytu, kde jsem se svlékl a ulehl. V tomto přestrojení pak jsem odešel na policejní ředitelství.“

„Gratuluji vám, mr. Cliftone!“ zvolal ředitel vřele. „Vědí vaši lidé již o vaší záchraně?“ ptal se po chvíli.

„Nikoli. S vaším svolením jim to oznámím.“

Telefonoval své choti toto: „Jsem živ a zdrav; však zatím chci býti považován ještě nezvěstným. Neříkej o mně nikomu, kromě Betsy.“

„K čemu toto tajemnůstkářství?“ nechápal mr. Walking.

„Napadlo mne něco, pane řediteli. Bude nejlépe, když prozatím budou mne ještě hledati.“

„Nedovedu si však vysvětliti, kterak ti zlosynové zvěděli, co se na ně chystá.“

„Snad se Rogger někde prořekl –“

„On však tvrdí, že toho neučinil, a domnívá se téhož o vás.“

„Proč však mi nepříspěl, když zaslechl mé výstřely?“

„Protože nemohl.“

A nyní vyprávěl řiditel, co stihlo Roggera. Clifton se zamyslel.

„Ti padouši zrovna jakoby byli ve spojení se zlými mocnostmi! Že však také Roggera nepokusili se odkliditi!“

„Snad na něho pro vás zapomněli. Nebýti toho, byli by jej zajisté hodili k vám do stoky.“ Clifton kýval hlavou.

„Křčmář lhal, vydávaje se za mého ochránce. Vždyť dopis, který jsem zachytil a potom zase odeslal, byl adresován jemu!“

„Tedy dám jej neprodleně zatknouti!“

„Toho ještě nečiňte, pane řiditeli. Dokud já budu pohřešován, nechť zůstane Tim na svobodě – ovšem tajně strážěn. Kromě lístku jest důkazem jeho spoluviny také to, že vylíčil podobu lupičů zcela jinak.“

Dlužno podati vysvětlení.

Clifton našel mezi dopisy, jež mu doručila pošta, psaní s adresou křčmáře Tima, jež se omylem přimísilo mezi jeho korespondenci. Obálka nebyla zalepena; patrně špatně gumovaný okraj povolil. Poněvadž Tim byl již dávno

podezřelý, Clifton vyňal z obálky papír, na němž nalezl podivná slova jejich hantýrky.

Opsal si obsah dopisu, jež pak zalepil a vhodil do poštovní schránky.

Po delším luštění podařilo se mu seznati smysl dopisu. Zněl takto:

„Ve středu o jedenácté noční vyhledáme vás. Máme krásný plán; získáme více než minule u Santhera. Černý Jim.“

Clifton byl nyní jist, že zachytil dopis vůdce zlodějské tlupy, jež nedávno začala řídit v Chicagu. Posledně byl vyloupen závod obchodníka Santhera.

Proto vydal se v noci určeného dne do krčmy starého Tima, aby poznal lupiče. Byl však tam poznán sám!

Kterak to bylo možno, zdálo se záhadou naprosto nevysvětlitelnou.

„Však já vše objasním!“ troufal si Clifton. „A ti zlosynové mi také neujdou!“

Když byl ještě sdělil s mr. Walkingem, že se nyní ubytuje v hotelu Barrisonově – přijav jméno Jon Benjamin Nelly – rozloučil se s ním.

V.

Detektiv Rogger měl štěstí.

Podářilo se mu objeviti skrýši vůdce lupičské tlupy – nejvš dūmyslným způsobem vlákal všechny, lupiče do krčmy Timovy – a zde byli zlosynové i s krčmářem zatčeni.

Prohlídkou bytu „Černého Jima“, jenž vlastně jmenoval se James Black, nalezeno tolik důkazů, usvědčujících jej a jeho druhy z účasti na nedávných smělých loupežích, že zapírání zatčených nebylo jim nic platno.

Vražedný útok na Cliftona a násilí, jehož se dopustili na Roggerovi, nebylo však možno jim dokázati, ač byly tu mnohé okolnosti, jež proti nim svědčily. Jméno detektiva Roggera s uznáním uvedeno ve všech denních listech; jeden žurnál – vydávaný pro nižší vrstvy lidu – dokonce se vyslovil, že Rogger jest na nejlepší cestě, státi se důstojným nástupcem Léona. Cliftona, jehož lze už považovati za mrtvého, když není po něm nejmenší stopy.

Rogger zářil radostí a sláva jej omamovala jako výpary z mladého vína.

„Přičiním se, aby policie příliš nepostrádala Cliftona,“ říkával ke svým druhům, kteří jej zahrnovali upřímnými i neupřímnými lichotkami...

V předním restaurantu chicagském shledáváme za večera kolem jednoho stolu šest elegantně oděných pánů, kteří spolu živě hovořili.

„Novinka, pánovče!“ ozval se jeden hlasitě. „A to taková, že vás všechny překvapí. Napsal jsem detektivní román!“

„Gratulujeme!“

„Chcete-li, sdělím s vámi děj románu; zajisté sami jej uznáte zajímavým.“

A za úplného ticha začal vyprávěti.

Kterak jistý detektiv odhalil dva zločince, jimž pomohl pak do vězení. Když kdysi krácel okolo domu, v němž bydlíval jeden ze zlosynů, vyletěl odtud otrávený šíp, jenž však stihl jiného, jenž potom podlehl otravě. Byla domněnka, že šíp na detektiva vyslal onen zločinec, jenž nevysvět-litelným způsobem uprchl z vyšetřující vazby. Byly nalezeny v jeho bytě právě takové šípy, jakož i smrtící bahno, do něhož byl otrávený šíp ponořen. Každý byl přesvědčen, že uprchlík vniknul do svého bytu, aby tímto rafinovaným způsobem pomstil se detektivovi, aniž by však

sobě uškodil. Později však zjištěno, že šíp vyslal někdo jiný – jeho soudruh v povolání – v románu nazvaný Greatson. Člověk ten už dlouho žárlil na úspěchy svého slavného kollegy – román nazývá jej Fergusson – a proto chtěl se jej zbaviti, k čemuž účeli vymyslel si v pravdě originelní plán. Pomohl zločinci z vězení, načež vnikl do jeho bytu a odtud vyslal po Fergusonovi otrávený šíp. Byl jist, že vyšetřováním zjistí se, odkud byl šíp vystřelen, a že každý bude za útočníka považovati uprchlíka z vyšetřovací vazby – a nemýlil se.

Později vyžádal si Ferguson Greatsona za pomocníka, chtěje usvědčiti zločinnou rotu. Byli oba přestrojeni. Ferguson vnikl do krčmy, zde byl však poznán a chtěl výstřely přivolati soudruha. Ten však se neukázal. Ferguson byl lupiči hozen do stoky. Greatson nalezen spoután v kůlně – prý takto s ním naložili lupiči.

Zatím však nebyla to pravda. Greatson, zasvěcen již dříve do plánu svého slavného kolegy, vyrozuměl krčmáře, u něhož měla se schůzka lupičů konati, že tam přijde Ferguson a udal mu, jak bude přestrojen. Dosáhl svého účelu; jeho soupeř byl odklizen. Aby Greatson nestal se podezřelým, proč nepřišel mu ku pomoci, vpravil si roubík do úst, spoutal si nohy a potom ruce – a tak byl nalezen jako oběť lupičů. Nyní měl volné pole a snadno začal sklizeti vavříny.

„Velice zajímavé!“ volali soudruzi vyprávěče. „Už abychom to četli v knize! A co se stalo s Fergusonem? Byl opravdu již mrtev?“

„Nikoli. Nechal jsem jej na živu, aby se mohl odměniti zrádnému kolegovi, což se také stalo.“

„Velice zajímavé! Zdá se mi však, že jste částečně použil případu Spencerova, a že jste zpracoval, co předcházelo zmizení nezapome-nutelného Cliftona!“

„Ano, užil jsem toho – ovšem fantasií ponechal jsem hodně široké pole.“

„Až bude detektiv Rogger čísti váš román, nebude mu příliš milé, že Greatson – jenž jej v románu zastupuje– byl vylíčen jako největší padouch.“

Autor románu pokrčil ramenama.

„Bude-li chtíti, ať mne žaluje! Nikdo však mi nemůže dokázati, že jsem tím mínil jeho!“

V tom zdvihl se u vedlejšího stolu sedící muž, slušně oděný, zaplatil svou útratu a dotknuv se klobouku, vyšel ven.

Kráčel kvapně ulicemi, chvílemi se ohlížeje. Posléze vstoupil do domu, v němž byl dosud uzavřený byt Spencerův.

Asi za půl hodiny otevřelo se okno ve druhém patře, jím vyhlédla žena v čepci, načež okno zase zavřela.

Po některé době vyšel z domu prostě oděný muž, jenž silně napadal na pravou nohu.

V tom byl obklopen několika pány, v nichž poznáváme ony, kteří se večer bavili v restaurantu hovorem o románu jednoho z nich.

„Roggere – půjdete s námi!“ ozval se jeden z pánů tlumeným hlasem.

„Mýlíte se, pánové!“ zakoktal muž. „Nejmenuji se Rogger!“

„Nezapírejte se! Buďte rozumný a pojdte s námi do vašeho bytu!“

Zatlačili jej do průjezdu, kdež jej chopili za ramena a za ruce – a téměř jej vynesli do druhého patra, kdež stanuli přede dveřmi, na nichž byla tabulka se jménem, Rogger.

Jeden z pánů vyňal zvláštní kladívko a ve chvíli byl zámek otevřen.

Vstoupili do pokoje slušně zařízeného.

„Pánové, co to znamená? Co chcete se mnou učiniti?“

„Zatím si jenom prohlédneme váš byt!“

„Není to můj byt, pánové! Jsem zde dnes poprvé!“

„Ještě budete zapírat?“ zvolal jeden z pánů, a dvěma pohyby strhl mu plnovous i vlásenku. „Nuže, pánové: kdo je to?“

„Rogger!“ zvolali všichni téměř současně.

„Nejsem Rogger!“ vzkřikl muž.

„Snad vás přece známe!“ zvolal jeden z pánů.

A nyní všichni zbavili se vousů i vlasenek.

„Clifton!“ vykřikl muž a všecek ubledlý zíral na jemně se usmívajícího detektiva.

Léon Clifton – policejní ředitel – osvědčení policejní agent!

„Nuže, Roggere!“ zvolal mr. Walking. „Teď snad již přestanete lháti?“

„Račte prominouti, pane řediteli – nepoznal jsem vás – domníval jsem se, že máte zločinný úmysl – cizím lidem přece nebudu povídati, kdo jsem, když se ubírám za svým povoláním!“

„Nikoli za svým povoláním, nýbrž vlastně od svého povolání!“ zvolal Clifton. „Proto jste se přestrojil, abyste mohl nepoznán ujet z Chicaga!“

„Já? A proč? Mr. Cliftone, toto podezřívání –!“

„Jen se netvařte uraženým! Opětuji, že jste chtěl uprchnouti z Chicaga, poněvadž vás můj domnělý román postrašil. Nevěřil jste, že je to jen. pouhá fantasmie vyprávějícího; tušil jste, že vaše zločiny jsou již prozrazeny – a proto jste chtěl prchnouti, než budete zatčen. Sedl jste nám na vějičku, mr. Roggere – a nyní jste chycen!“

Skutečně, upadl Rogger do léčky, kterou naň nastražil

Clifton. Dostal dnes Rogger od policejního ředitele písemný rozkaz, aby v určenou dobu večer dostavil se v přestrojení do restaurantu, tam že jej vyhledá jiný detektiv, jenž s ním bude čekati na jednorukého muže, kterého potom zatkou.

Rogger přišel – detektiva se nedočkal – přestrojené pány nepoznal – jimi však byl přece jen poznán, ač toho ani netušil. Kdež by jej bylo napadlo, kdo vlastně jsou, i když jejich rozmluva vzbudila v něm podezření!

„Nerozumím vám, mr. Cliftone!“ ozval se stísněným hlasem. „Co vlastně chcete ode mne?“

„Chtěl jsem, abyste byl zatčen – a to se také stane!“

Mr. Walking položil Roggerovi ruku na rameno a zvolal: „Jménem zákona vás zatýkám!“

„A proč?“ vykřikl Rogger.

„Protože jste po mně střílil otráveným šípem, že jste mne zradil lupičům v krčmě Timově, z toho důvodu, abyste se mne zbavil. – Mlčte!“ Clifton jej zakřikl.

„Starý Tim všechno doznal. Přišel k němu ve středu neznámý muž, jenž mu oznámil, že v noci dostaví se do krčmy Clifton, aby poznal „černého Jima“ a jeho druhy. Udal mu také, jak bude Clifton přestrojen. A já tvrdím, že nikdo jiný nemohl to učiniti, než vy, Roggere! Chtěl jste mne sprovoditi se světa, abyste mohl zaujmouti mé místo!

Tak daleko vás zavedla vaše ctižádostivost. Roggere! Co jsem v restaurantu vyprávěl jako smyšlený román, stalo se skutečně. Ze jste byl nalezen v kůlně spoután, s ústy ucpanými, nemůže svědčiti ve váš prospěch. Takovému detektivu, jako vy jste, jest hračkou sama sebe spoutati! Ač jste. usiloval o mé bezživotí, přec jen vás upřímně lituji; neboť mohl jste policii prokázati mnoho platných služeb a jednou mohl jste mne skutečně nahraditi, až bych byl zemřel – bez vašeho přispění! Považoval jste mne za mrtvého – já však jsem dosud nezmar!“

S ustrnutím naslouchal Rogger slovům Cliftonovým. Nyní prohlédli šat Roggerův. Nalezli u něho větší obnos peněžítý, různé dokumenty na cizí jména, jakož i zbraně.

„To nasvědčuje, že chtěl skutečně uprchnouti!“ prohodil řiditel.

Prohlídkou bytu objevili šat, jež měl Rogger na sobě v restaurantu. Clifton našel ve stole klíče, s nimiž odběhl.

Když se vrátil, sděloval, že klíče hodí se k zámkům na dveřích bytu i krámu Spencerova.

Po té dostal Rogger na ruce pouta a byl odvezen do vězení.

Při výslechu doznal vše. Pomohl Spencerovi na svobodu, opatřil jej vším potřebným k útěku za hranice a potom začal prováděti svůj plán. Měl skutečně v úmyslu zbaviti se

Cliftona, aby mohl spíše vyniknouti, až nebudou Cliftonovi prikazovány důležité úkoly. Navštěvoval dříve často Spencera, jenž se mu se mnohým svěřil, co byl by jinému nepověděl. Ovšem netušil, že mluví s detektivem, jenž jej chtěl zatknouti. Měl proti němu Rogger totéž podezření jako Clifton – a Clifton odevzdal Spencera dříve soudu než on tak mohl učiniti. To popudilo Roggera ještě více. Vniknul do krámu Spencerova, zde omočil šíp v otráveném bahně, vzal luk, vešel do bytu Spencerova a odtud vystřelil na Cliftona. Byl jist, že se všechno svede na Spencera. Když se mu to nezdařilo, prozradil Cliftonův plán krčmáři – a když Clifton zmizel, byl přesvědčen, že jej lupiči zavraždili.

Na základě toho doznání byl Rogger odsouzen na několik let do žaláře. Byl by dostal ještě více, však Clifton snažil se jeho vinu zmírniti, poukazuje k tomu, že Roggera zavedla jen chorobná touha, zaujmouti místo prvního detektiva chicagského.

Lupiči i krčmář dle zásluhy byli potrestáni.

Brzy po té polapen také Spencer v sousedním státu a rovněž odsouzen...

Když Rogger, jemuž pro vzorné chování prominut zbytek trestu, byl propuštěn z vězení, ku přímluvě Cliftonově přijat opět do služeb tajné policie.

Rogger stal se mu nejoddanějším přítelem – a za okolností nejméně hrozných brzy zachránil Cliftonovi život.